

Velika napaka pri sušenju je tudi to, da se hmelja prenadabelo na sušilo nasuje, skoro za ped na debelo, potem pa se hmelj, ne da bi se lepo sušil, po malem greje in potem, ko se je vendar enkrat posušil, je rjav ali pa rjavkasto rmen, ne pa da bi bil lep zelen. Seveda se takega blaga potem vsaki kupec izogiblje. Tako je tedaj boljše pomisliti, da če ga na tanko razgrneš, posuši se za polovico popred in blago ostane lepo, če ga na debelo nasuješ, mora se več, ko za polovico dalje sušiti, nazadnje je pa še blago pokvarjeno; zatorej vso skrb pri sušenju!

To sušenje je pač le za lepo vreme, mnogokrat pa pride ob sušilnem času deževno vreme, da je hmelj težko ali nemogoče na zraku sušiti, zato je pač vsakemu hmeljarju svetovati, da si nekaj les za sušilo omisli, ki so blizo dva metra dolge in široke, da jih lahko obsežeš. Na to se v sobi lepo stolice vredijo, kamor se potem lese polagajo. Potem dobro zakuri v peč, pa se ti bo hmelj tudi v slabem vremenu kmalu posušil, posebno če se ti je že na zraku poprej prezvenil. Preveč ga tudi v sobo ne smeš zanositi, ko bi ga bilo na lesah preveč, tedaj ti tudi rjav postane, saj kdor je le količkaj skrben, tega itak delo samo uči. Soba mora prepričati, da se sopar iz hmelja lahko iz sobe izhlapi. Če boš skrbno ravnal, pa ga boš v sobi tako dobro posušil, kakor v umetnih sušilnicah.

Pri takem sušenju pa moraš paziti: ko je hmelj dovolj suh, spravi ga previdno na tak prostor, kjer ti bo hmelj lepo odmeknil in še le hmelj, ko je dosti vlažen, tedaj ga smeš tlačiti, če bi pa kar tje v en dan delal, bo se ti ves zdobil in gotovo ga boš moral ceneje prodati. Da je hmelj po vsej Evropi in Ameriki zelo razširjen, kjer mu le podnebje ugaja, to je pač dobro znano, posebno v novejšem času se ga je mnogo nasadilo, pa se ni torej čuditi, ako povsod obrodi, da se ga veliko več pridela, kakor se ga potrebuje. To ve mnogi hmeljar povedati, ki ima po več let let starega v svoji shrambi.

Če se kmet kakega pridelka težko znebi, pa si misli: No če nebo drugače, bomo pa doma povžili, ali kaj boš pa z hmeljem začel, če ga nihče ne bo kupil? Kdo ti bo povrnil stroške celega leta! Ako ga boš z vso skrbnostjo sušil in ga lepo za sejem pripravil, tedaj se ti ni treba bati, da bi ga, tudi v dobrih letih, lahko ne prodal in še vedno lepe novce za-nj potegnil, in če bo blago v obče lepo, treba se nam ni bati, da bi nam kupci zvesti ne ostali.

Braslovški.

Sejmovi. Dne 8. marcija na Pilštanji in v Vidmu. Dne 9. marcija v Poličanah (za svinje) in v Vuzenici. Dne 11. marcija pri sv. Trojici v Slov. gor., pri sv. Juriji pod Tabrom, pri sv. Jakobu v Dolu, v Kapelah, v Kostivnici, v

Mariboru in na Spodnji Polskavi. Dne 12. marcija pri sv. Jurji na juž. žel., pri sv. Lovrenci na Dr. polji, v Ljutomeru in v Selnici na Dr.

Dopisi.

Od sv. Križa tik Slatine. (Občni zbor. Zadušnice.) Dne 17. febr. je imelo tukajšnje „kat. pol. društvo“ občni zbor. Najprvo se je volil novi odbor, izvoljeni so sami zavedni, značajni kat. možje, predsednik je Vinko Žurman. Eden govornikov je opisoval veliko nesrečo za Avstrijo vsled smrti prestolonaslednika cesarjeviča Rudolfa zaradi njegovih izbornih lastnosti in je predlagal, naj se izrazi sožalje Nj. veličanstvu presvitlemu cesarju. Dalje smo se razgovarjali, kar je kmete posebno zanimalo, kakošnje naj bodo krščansko slovenske šole, ne ponemčevalnice, temveč pametno vrejene, na podlagi materne jezika, kakor pri drugih narodih: Kitajskih, Francozih, Nemcih i. t. d. Nemški jezik se naj uči, kdor se ga hoče, samo siliti ne, sila ni nikjer kaj prida, rada človeku preseda. Bolj, ko se bodo otroci z nemščino mučili, bolj bodo zaostajali v drugih predmetih Ljndske šole na spodnjem slovenskem Štajarskem ne smejo biti za to, da bi se v njih Slovenci ponemčevali; one morajo imeti bolj vzvišeni namen. Dandanes mora človek biti praktičen, od nemščine ne bo nobeden sit, cigani tudi nismo, da bi se po svetu — po Nemčiji klatili, temveč hočemo doma ostati, se nadalje s poljedelstvom i. t. d. pečati; in to bo šlo brez nemškega jezika. Slovenski fantje bistrih glav. — kateri po svetu n. pr. pri vojaki nemščine potrebujejo, naučijo se, kakor izkušnja uči, kmalu toliko, da so za rabo. Seveda takih naukov je zastoj nemškutarjem trobiti, oni jih ne morejo razumeti — prekratke pameti so! Naši slovenski možje pa dobro razumejo, zatorej se pa poganjajo za krščanske, slovenske, torej pametne šole. Le krepko postavno naprej, resnica in pravica mora slednjič prodreti. Še nekaj: Celjska D. W. je pisala, da častiti gospod nadžupnik niso hoteli za plačilo Slatinskim Nemcem in nenemcem, nemškutarjem pod vodstvom veliko-nemca Migliča, katerega ni nikdar pri službi božji videti, službe božje za cesarjevičem opraviti, in glejte, to se je zastoj, brez plačila zgodilo dne 8. februarja slov. sno. Šolska mladež in verno ljudstvo se je obilno zbralo ter je za časno in večno srečo Nj. veličanstva in rodbine molilo.

Iz Veržeja. (Zadnja čast.) Grozno nas je pretresla prežalostna novica iz Dunaja, da leži prevzvišeni nadvojvoda cesarjevič Rudolf na mrtvaškem odru. V začetku nismo niti hoteli verjeti, da je resnica, ali morali smo, posebno takrat, ko zaslišimo žalostno milo petje farnih zvonov, kateri so mu peli zadnjo popot-

nico. Oh nepopisljiva žalost, ki jo je občutilo tukajšnje ljudstvo! Domači gosp. župnik nam oznanijo, da bode v ponedeljek dne 11. febr. črna peta sv. meša in vigilije za prevzvišenega pokojnika. Ob osmih predpoldnem zapojó zvonovi, kateri nas vabijo k sv. meši. Množica ljudi se bliža cerkvi, kakor tudi g. nadučitelj z vso šolsko mladino; še oddelek domačih strelcev v črni paradni obleki, pod poveljništvom g. stotnika M. Zelenka koraka med žalostnim, počasnim bobnanjem v cerkvo, izkazat pokojniku zadnjo čast. Veliko britkih solz je zaigralo v očeh ljudstva, ko vidijo sredi cerkve mrtvaško rakev, spominjajo se na tisto, v kateri leži pokojni naš prestolonaslednik. Pa zastonj je vse žalovanje naše, ker on pretrdno spi v hladni gomili; zatorej vskliknemo: Daj mu Vsegamogočni večni mir in pokoj in naj mu sveti večna luč!

Iz Marenberga. (Zadušnice. Posojilnica.) Od povsod dohajajo glasovi, kako so se opravljale zadušnice, mrtvaška opravila za pokojnim cesarjevičem. Povsod vršila se je stvar v najlepšem redu, kakor je ukazala cerkvena oblast. Zadostilo se je tudi povsod politični oblasti, prej ali poslej. Zatorej ne bom opisoval, kako se je zbrala gospoda od c. kr. sodišča, c. kr. beležništva, c. kr. davkarstva, učitelji s šolsko mladino in tako naprej. V tem bi moral le tisto pisati, česar so vse novine polne. Tudi črni prapori plapolali so z raznih poslopij. Toda čudite se Slovenci! Črni praporov bilo je ob smrti cesarjeviča Rudolfa veliko manje, kakor po leti „frankfurteric“, nemških praporov, ko je semkaj prišel „kulturo širit nemški šulverein.“ Od kod le to? Menda smo vže preveč nemški ka-li! Da „Wacht am Rhein“ bolj „nekaternikom“ ugaja, kakor poštene druge nemške pesmi, da še o slovenskih ne pišem, o tem se vsaki čas lahko prepričaš. Pesmi slovenske? — O saj se še pogovarjati po slovensko pre ne sme po gostilnicah. Če le kak „pravi Nemeč“ kje za durmi sedi, ne sme bojda nihče slovenski govoriti zakaj to je znak neolike neizobražbe! V tem, ko prileti tako mislečim — takih pa je precej — kakšna slovenska bes-da na nežno njihovo z jirhovino preoblečeno nemško uho, vže ti stezajo eden proti drugemu vratove kakor mladi srakoperji iz gnezda, ko slišijo, žvrgoleti starce. (Konec prih.)

Od sv. Lovrenca na Koroški železnici. (Zadušnice.) Kakor vsakega zvestega avstrijanca, tako je tudi nas, iznenadil in pretresel glas o prezgodni in prežalostni smrti, nam priljubljenega cesarjeviča Rudolfa. V znak žalovanja se je pri nas dne 5. svečana od 12—1 ure opoludne pri vseh cerkvah zvonilo, in 12. svečana ob 8. uri v jutro je bila črna sv. meša in „libera“ za pokojnega, in slavnosti so se vdeležili gospodje učitelji s šolsko mladino,

cerkvena in občinska predstojništva, in vsa odlična gospoda iz trga in okolice. — Samo nekaj se mi čudno zdi, kaj da našega požarnega društva ni bilo; ne vemo, kaj tisti njihov mogočni „vodja“ misli. — Naše požarno društvo znajde se le takrat v obilnem številu, kedar imajo kaj, da si gasijo — svoja grla. Š. F.

Iz Št. Lovrenca ob koroški železnici. (Godbena skušnja.) Jako me veseli, da se je ta godbena skušnja, katero je priredil g. Polanec dne 17. svečana 1889, tako dobro obnesla, in zato izrekam prisrčno pohvalo v imenu vséh tistih, ki so bili pri tej skušnji navzoči, g. Polancu, kakor tudi vsem njegovim učencem in učenkam, ki so tako dobro svoje naloge izvršili. Najprej je kakih osem fantov na gosle sviralo, na to pa je gospica Terezija Polanec na glasoviru in citrah prav izvrstno igrala. Res, hvale vredno! Ne smem tudi pozabiti dveh majhnih, kakih osem ali deset let starih deklet, ki ste tudi prav lepo bili gledati pri glasoviru. Tedaj čast g. Polancu!

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Predno so drž. poslanci razšli na kratke počitnice, sklenili so zadnjo soboto splošno razpravo o drž. proračunu. Letos ni bila v njej presilna burja, liberalci so gledali vse križem po proračunu, ali niso našli v njem kamenja, da bi ga lučali na vlado, zato pa je tudi ni bilo treba posebno braniti. Izmed slov. poslancev je govoril prof. Šuklje. Dnes, v četrtek začne se posebna obravnava in pri tej bode že hujša bitka, kajti nezadovoljnih poslancev ni malo število in našli si bodo že uro, v kateri bodo dali svoji nevolji sape zoper vlado. — C. kr. kmetijska družba v Gradci si je izvolila nov odbor in je v njem zopet predsednik baron Washington. Nam se zdi čudno, da prezira ta družba dosledno Slovence. Ona obstoji za celo Štajarsko in močna tretjina prebivalcev je slovenska, vendar pa nima družba nobenega Slovenca v svojem odboru — Več koroških občin je prosilo dež. šolski svet v Celovci za slov. in 6-letno šolo, ali ta jim daje v eno mer odgovor, da ni ne prvo ne drugo mogoče. Veliko modrosti ni treba za tak odgovor. — Mil. knezoškof v Ljubljani, dr. Missia, so izdali posebno pismo do svoje obč. duhovščine. V njem se razlaga, zakaj nekateri listi, žal, da je tudi slovensk med njimi, ščujejo zoper škofa in duhovščino. Edin uzrok ja zato — sovraštvo do sv. cerkve. — V političnem okraji Krškem ne bode več časa sejmov zato, kar še ne pojema huda bolozen osepnic, marveč še le sega na širje. — V Gorici imajo v mestnem zastopu doslej liberalci, ob enem napeti Italijani, „veliko besedo“, v novem času pa se dela na to, da pridejo